

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

Aan Peter Bagster, Esq.

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

AAN PETER BAGSTER, ESQ. TE
CANTERBURY.

WAARDE PETER!

Ik ben er de man niet naar om spoedig geraakt te worden, maar ik weet niet dat ik ooit zoö op eens verdrietig ben geworden, sedert dat ik mijne FANNY van boven neder in den put stiet, dan toen mijn neef uwen laatsten geëerden ontvangen heeft. Voorondersteld dat gij al niet terstond iets van mij hoordet, wat beweest dat? Er zijn honderd dingen die mij hadden kunnen verhinderen de pen in de hand te nemen — maar neen! — dood moest ik wezen, en dood ben ik, hoogstwaarschijnlijk in al de nieuwspapieren als zoodanig opgegeven, met eene lofspraak er bij over mijn' Christelijken moed en mijne gelatenheid. Ik weet wel dat ik *Rotterdam* genoemd heb, maar waarom hebt gij niet op een' brief van *Nijmegen* gewacht? Ik kan het niet helpen, maar als een oud vriend hadt gij er toch wel een paar postdagen over kunnen laten verloop en er het beste van denken, in plaats van hals over kop zulk een treurig besluit op te maken. God weet het, ik ben elken dag

en elke minuut van mijn leven den dood al te nabij, dan dat men mij nu nog voor mijn' tijd moest willen doen sterven. Indien het eene eerste waarschuwing was geweest, dan was er nog eenige reden voor om mij op te geven — maar gij weet zoo goed als iemand, hoe vele zware aanvallen ik op eene wonderdadige manier ben te boven gekomen. Sterven moet ik, en onverwacht sterven, maar zoo als gij weet, het duurt lang, door dat ik een zoo buitengewoon sterk gestel heb. Daarenboven gij en TRUBY zijt altijd ongeloovig geweest, en al hadt gij mij ook in mijne doodkist zien liggen, geloof ik dat gij nog zoudt gezegd hebben, dat het eene soppagie was. Ik moet zeggen, PETER! dat het mij zwaar treft. Wij zijn vijftientig jaren lang twee handen op ééne buik geweest, en meer als broeders dan als vrienden, en nu stoot gij mij voor het hoofd, met even zoo weinig omstandigheden, als een courantschrijver den Grooten Turk of den Koning van *Frankrijk* zou doodslaan. Ik kan niet begrijpen, PETER! dat gij diezelfde man zijt. Wat het openen van mijn testament aangaat, het is de eerstemaal, dat ik u zoo gaauw zie in uwe regtszaken; want neem het mij niet kwalijk, gij hebt onder uwe cliënten in *Kent* niet zonder reden den bijnaam van »LORD ELDON» gekregen. Dat gaat mij daar mijn gansche huis in rouw dompelen! Van de onkosten spreek ik niet, maar het loopt immers de spuigaten uit, zoo belagchelijk gemaakt te worden, als ik zijn zal, wanneer ik ooit weder op *Woodlands* kome, en mijne eigene bedienden mij voor een' spookenden geest moeten houden. Het zal er wonderlijk uitzien wanneer JOHN van wijlen zijn' meester uitgezonden wordt om eene kruik

ale te halen! God weet of mij al de kwade jongens van het dorp niet zullen naloopen, en een' profeet van mij zullen maken, omdat ik weder uit mijn graf opsta, zoo als gij weet dat daar bij u te *Canterbury* de onverstandige dwazen van »mallen Thomas» verwachten.

En dat is nog het ergste niet. Gij doodt mij niet slechts door eene pennestreek, maar gij stelt ook daarenboven mijn karakter op eene bespottelijke wijze ten toon in de oogen van mijn' eigen neef. Gij zegt in uwen brief aan hem: »Zoo is dan nu dat treurig voor gevoel 't welk onder de vrienden van uwen waardigen overleden oom, als bloote zenuwachtige aandoeningen en als een gekwaak zijner verbeelding werd aangemerkt, helaas! niet dan te zeer bevestigd geworden.» Een gekwaak, ja waarlijk! Ik heb altijd wel geweten dat ik onverwacht sterven zoude, en heb dat ook altijd gezegd: mijn inwendig gevoel en uitwendige kenteekenen bewezen het mij; maar moet iemand daarom als een volslagen hypochondrist worden uitgekreten, hetgeen ik nimmer in mijn leven geweest ben? Ik wil u niet hard vallen, maar als er iets is, 't welk zulk een hypochonder kwakend schepsel als gij van mij gemaakt hebt, uit deze wereld naar de andere konde zenden, dan is het juist zulk een zwart doodskleed, als gij in de gedaante van een' rouwbrief over mij hebt heen gespreid. Bij geluk is mijn zenuwgestel van een taaijer inhoud, maar de arme KATOO snikte en jammerde over uwe vervloekte zwartgerande lijkrede, met al derzelve sympathetischen troost, als of ik werkelijk dood en reeds in den familiegrafkelder bijgezet was. Maar ik wil thans van dat treu-

rig onderwerp afstappen, in de verwachting dat gij eenige weinige woorden van goeden raad niet ten kwade zult opnemen, te weten, dat gij een' ouden vriend voortaan niet als een' doode bejegent, alleen omdat hij u op elken postdag niet schrijft dat hij nog in leven is.

Dat vervloekte ding heeft mij zoo uit mijn humeur gebragt, dat gij geene verdere bijzonderheden aangaande onze buitenlandsche reis verwachten moet. Maar ik heb TRUBY uit *Keulen* geschreven, en wat nog beter is, ik heb hem den wijn gezonden, dien ik aan hem verloren heb. Als gij een ridje naar hem heen maakt, kunt gij er misschien te gelijk eens in den brief en in de flesch kijken. Wij zijn thans te *Coblentz*, alwaar wij logement hebben genomen voor eene maand. Ik heb dat voornamelijk om KATOO's wil gedaan, want het reizen buitenslands gaat voor vrouwen zoo gemakkelijk niet als in *Engeland* — en het zal mij zelven ook goed doen mijn' slaap in te halen; want met al dat slapen aan boord, en op vreemde dekbedden, en onder de straatliedjes van *Bonn* heb ik geen een' kalmen gerusten nacht gehad, sedert dat ik de trappen bij den *Tower* ben afgeklommen.

Gij behoeft evenwel, omdat ik voor eene maand lang gehoord heb, niet te denken dat ik betere verwachting van mijn' toestand heb: maar voor een' korten tijd konde ik er geene kamers krijgen, en het gewoel van het logement verdroot mij. Indien ik al dwaas genoeg was geweest van niet aan mijn' toestand te denken, zoude mij dezelve nog dezen morgen nadrukkelijk herinnerd zijn geworden, toen ik onder mijne vensters twee lijkstaat-

siën zag voorbijgaan naar de Parochiekerk van den H. Castor. Omdat gij misschien begeerig zijt de plegtigheid te leeren kennen, zal ik u dezelve in het kort beschrijven. Eerst kwam de lijkbaar, welke zeer veel overeenkomst had met een hertenbok, overdekt van een zwart lijkkleed met een groot wit kruis er op, en de letters B. S. die wel zoo veel beteekend zullen hebben als »Begrafenis Sociëteit.» Want behalve een' kruisdrager en een' vlagdrager volgde er wel een sleep van twintig anderen met fakkels in hunne handen en een loflied zingende; hoezeer het plegtige er wel een weinig van werd weggenomen door de potsierlijke gebaren van een' man, die met zijn hoofd schudde even als een harlekijn van een' St. Vitusdans bezocht. De hullebalken gingen achter het lijk met een' aanzienlijken stoet van vrienden en stadgenooten, maar na de dienst gingen zij bij de deur van de kerk allen uit elkander, zoo dat de goede oude ziel, dewijl het kerkhof eene groote mijl gaans buiten de stad lag, naar het graf werd begeleid door één' jongen knaap met een kruis vóór hem uit, en niemand achter hem, even alsof hij een reisje naar *Coventry* (1) deed. Dit komt ons Engel-

(1) Om dit te verstaan moet men weten, dat er bij de Engelschen een gebruik bestaat, waarvan men bij ons te lande niet weet. Wanneer er namelijk een vriendenmaal gehouden wordt, is het de gewoonte zoodanig iemand, op wien men het gemunt heeft, geheel onopgemerkt te laten zitten. Al de geregten gaan hem voorbij; men laat zijn glas ledig bij het volschenken der andere: men spreekt niet tot hem, maar over hem, even alsof hij niet tot de aanwezige gasten behoorde: en wanneer men zich genoeg heeft vermaakt met zijn verlegen voorkomen, wordt er eindelijk aan dat spel een einde gemaakt,

den
pleg-
t kort
er veel
an een
en de
hebben
uisdra-
ep van
en een
n wei-
rebaren
ren als
De hui-
alijken
dienst
elkan-
tot eene
af werd
is vóór
ij een
Engel-
gelschen
Wan-
de ge-
heel on-
nen laat
z niet
gasten
n ver-
maakt,





BEAUFORTH.

DAAR ZIJN ZIJ!

Blz. 187.

alhoewel een weinig zonderling voor en strookt naar mijne gemoedsaardigheid niet met een zoo romanesk en sentimenteel schrijven als de Duitschers zijn. Ik heb daarom ook van u de belofte gevergd, dat bij mede naar het noorden zal gaan en toezien dat ik op eene behoorlijke wijze ter aarde worde besteld. Lang zal het wel niet duren, eer de goede knaap geroepen wordt om mij die bevelen te bewijzen. Sedert dat ik dezen brief heb geschreeven te schrijven gevoel ik mij zeer achterwaarts gegaan. — Daarom, oude! getrouwe vriend! is uw condoleantiaansel, alhoewel wat de dagtekening aangaat, te voorbarig geweest, en zal mogelijk, terwijl gij dezen brief van mijne hand leest, te pas komen.

* * * * *

Sedert ik u het bovenstaande schreef, heeft er in de oude St. Castorskerk een zeer plegtigheid plaats gehad, te weten een huwelijksfeest. Hoewel ik zoo lang ongehuwd geleefd heb, oordeel ik zijne denkwijze over het huwelijk te openbaren, kunt gij dezelve nogtans gissen, door mijne stille zegenwenschen bij deze gelegenheid. Naar den jongeling te verbeelden, die voor een spel speelde, moet ik het of mijn leven lang niet gehad hebben. — Daarom heeft hem met zijn' geschenken stoet van bevelen en uitteekening, maar het potlood is

hem alomtegenwoordig in het aangekomen gae met een
bevelen en uitteekening.

(Fort.)





Handwritten text, likely a title or description of the illustration, which is mostly illegible due to fading.

schen een weinig zonderling voor en strookt naar mijne gedachten niet met een zoo romanesk en sentimenteel volkje als de Duitschers zijn. Ik heb daarom ook van FRANK de belofte gevergd, dat hij mede naar het kerkhof zal gaan en toezien dat ik op eene behoorlijke wijze ter aarde worde besteld. Lang zal het wel niet duren, eer de goede knaap geroepen wordt om mij die liefdedienst te bevijzen. Sedert dat ik dezen brief heb begonnen te schrijven gevoel ik mij zeer achteruitgegaan, en daarom, oudell getrouwe vriend! is uw condoleantiebrief, alleen wat de dagtekening aangaat, te voorbarig geweest, en zal mogelij, terwijl gij dezen brief van mijne hand leest, te pas komen.

* * * * *

Sedert ik u het bovenstaande schreef, heeft er in de oude St. Castorskerk eene andere plegtigheid plaats gehad, te weten een huwelijk. Dewijl ik zoo lang ongehuwd geleefd heb, zonder mijne denkwijze over het huwelijk te openbaren, kunt gij dezelve nogtans gissen, door mijne stille zegenwenschen bij deze gelegenheid. Naar den jongeling te oordeelen, die voor bruidegom speelde, moet ik het al mijn leven lang mis gehad hebben. — FRANK heeft hem met zijn' ganschen stoet van bruiloftsgasten uitgeteekend, maar het potlood is

door hem allen tegelijk als een' nieuw aangekomen gast met een boordervolletje welkom te heeten.

(Vert.)

niet in staat om van zijne woelige en onrustige gebaren een denkbeeld te geven. Lieve Hemel! men zoude gezegd hebben dat een Benediktijner monnik even zoo zeer boven een' ongetrouwde verheven is, als een koetspaard boven een ploegpaard. En dat is misschien ook wel zoo; maar wat mij aangaat, zoo als FRANK gewoon is te zeggen, ik kon mij zelven voor de beste onder de vrouwen niet tot zulk een voorwerp van algemeene opmerking maken. Ja wat meer is, ik kan niet begrijpen hoe een bedeesde jonge knaap in *Duitschland* tot eene vrijerij kan overgaan, alwaar hij eene wandeling met het voorwerp van zijne keuze doende, van tien of twaalf harer goede kennissen, lagchende, zingende en dansende op de hielen gevolgd word. Zonder als een jong man buitensporig beschaamd te zijn, geloof ik niet dat ik zoude hebben kunnen vrijen, terwijl ik omringd was van een halfdozijn zingende, springende en dartelende meisjes om mij heen, alle begeerig om te zien hoe mij het vrijen wel afgang, gibberende over de uitdrukking van mijn teeder gevoel, en elken mijner kusjes opteekenende, gelijk een merkje bij het kolfspel, voorondersteld zijnde dat men den moed had tot kussen in zulk een gezelschap. Doch het buitenlandsche vrijen is even als het buitenlandsche koken: een ei is een ei de geheele wereld door, maar er zijn honderd manieren van het op te dischen.

Nu, oude vriend! God zegene u en uwe familie. Ziedaar den laatsten wensch van uwen ouden getrouwden vriend

RICHARD ORCHARD.

(Aves)

P. S. Ik wenschte wel dat gij hier het ras van de zwijnen eens kondet zien. Zij zijn schrikkelijk lang van pooten en dun van ribben en zouden eene veel betere vertooning maken bij eene harddraverij dan op eene beestenmarkt. Er zijn er die zoo hard zouden kunnen loopen als hazewindhonden.

aan GEHARD BRUUNER, 1890.

Wat zal u zekerlijk niet ontvreesd zijn eenig-
 tigt te vernemen aangaande iemand, wiens gebuur-
 xinnige verduwing, twee of drie jaren geleden, ons
 heiden eenige stof tot overdenking gaf. Gisteren, ter-
 wijl ik stond te kijken naar het monument van Kuno
 van Rastenburg, in de familie kerk van St. Gallen,
 werd ik bij mijn naam aangesproken, en hieldende na
 eenige twijfel, ontken ouden vriend MARRAS, in een
 Duitche kiel en met een Duitche pet op. Tot mij-
 woord op mijne vragen verhaalde hij mij eenige
 uitgave van de oude historie van de borg voor een vriend
 geworden te zijn, enz. Kortom, hij was hier gekomen
 om zijne levenswijze een weinig in te kramen, en
 had den over van den Rijn voor zijne spandak uit-
 gekozen. Voor een verkleinende ontdekking, had de
 uitkomst niet aan zijne verwachting beantwoord. Hij
 herinnert zich wel, zedde hij, dat wij eens lachten
 om een geschiedenis waarschijnlijk in de Ooper te
 hebben opgedragen, welke zekere bepalingen in-
 hield ten aanzien van het lachten van vrienden.